

Пам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редакция і Адміністрація:
"Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

PIK XCI. Ч. 4. ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК. СУБОТА, 7-го СІЧНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, JANUARY 7, 1984 No. 4. VOL. XCI.

„ВЖЕ З ВИСОТИ СВЯТОЇ ЗІСЛАВ БОГ СЯЄВО І НА НАШУ ЗЕМЛЮ...”

„ПОМНОЖІМ СКАРБИ УКРАЇНСЬКОЇ ДУШІ”

(РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ МИТРОПОЛИТА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ СУДЖО БЛАЖЕННІШОГО МСТИСЛАВА ДО БРАТІВ І СЕСТЕР У ПОНЕВОЛЕНІЙ УКРАЇНІ ТА ПО ВСЬОМУ СВІТІ РОЗКИДАНИХ)

Мой дорогі й улюблені
Брати і Сестри!

З нагоди цього річного свята Різдва Христового, вітаю Вас рідних і далеких радісним:

Христос Народився — Славмо Його!

З кожним роком, усе з більшою тугою і надією чекає людство зблизити на грішну землю Христа-Спасителя. Можливо минулий 1983 рік був під цим оглядом найбільш трагічним. Оселяючи він був огніми пожеж, викупано його в морі людської крові. Мільйони людей у тому жалювливому році зрушено з місця, в яких жили віками їхні прадіди і діди та родичі. Вогнем спалено, у цьому печальному році землю скроплювали річки сліз удівців. Ще й сьогодні лунає по всьому світі плач матерів і сирітських дітей. Сотні тисяч їхніх батьків гинуть у випадкових придорожніх могилах, або чекають на смерть за дратами таборів смерті. Число народів-страждальників росте з року на рік.

На чолі цих народів, ось уже понад піввіку, кров'ю спливає, з голоду вмирає і духовно-калічиться український народ. За ці жалюві роки боротьби нашого народу за Боже право на свободне державне життя і вільну працю, український народ зложив на жертвник цієї боротьби життя мільйонів своїх синів і дочок. Здається, що основна маса нашого народу на Україні вже занімала, занімала від сили пережитих українським народом знущань і гостроти заподіяного йому Московією болем. Москва ж радіє, що безпорадність вільного світу та сліпота його провідників допомагають їй добувати підневільні і тепер народи та брати в неволі все нові й нові.

(Закінчення на ст. 4)

Пастор О. Гарбузюк перебуває в Австралії

Чикаго, Іл. (ак). — Пастор Олександр Гарбузюк, голова Всеукраїнського Євангельсько-Батистського Братства, яке об'єднує українські батистські церкви у вільному світі та репрезентує сентименти, віру та фундаментальні принципи батистів України, дня 27-го грудня відлітає до Австралії, щоб там взяти участь у 23-му З'їзді Об'єднання Українських Євангельсько-Батистських Церков в Австралії, який відбувся в Мельбурні-Кобургу від 30-го грудня 1983 року до 2-го січня 1984 року.

Пастор О. Гарбузюк

„Церква і місія” — це головна тема проповідей пастора О. Гарбузюка, з якими він виступив на З'їзді в Австралії, щоб стимулювати духа церков, їхнє релігійне життя та місію спасіння душ, службу Богові та українському народові.

Крім Мельбурну-Кобургу, пастор О. Гарбузюк відвідає українські батистські церкви в Перті, Бризбені та Сіднею. Відвідає він також українські громадські установи, виступаючи на радіостанціях і вивідає в контакті з провідниками релігійного світу Австралії, щоб інформувати їх про релігійне життя в Україні та переслідування українських Церков Московією.

Пастор О. Гарбузюк є

членом екуменічної Американо-Української ради християнських церков і Інтернаціональної ради християнських церков, яка об'єднує фундаментальні церковні деномінації у вільному світі і активно бореться проти відступництва, безбожжя, комунізму та розкриває прокомуністичні нахили Світової Ради Церков.

Місіяна полорожжя пастора О. Гарбузюка по Австралії запланована до 7-го лютого 1984 року й завершиться Богослужіннями, духовним спілкуванням і проповідями Євангелія спасіння в Сіднею.

Українська Щадниця у Філадельфії відчинила філію

Урядники Щадниці входять до нового приміщення (зліва): М. Голіній, І. Скіра, М. Шиприкевич, О. Букачик, З. Матла, Л. Цайкула та Н. Німилевич.

Філадельфія (Н. Шуст). — В суботу, 3-го грудня 1983 року, Українська Щадниця у Філадельфії поновила обслуговування для свого членства і

Дарія Ярославська

Дивна ніч...
Свята ніч...
Тихо скрізь...
Спить увесь світ.
Вколосав його зорі привіт,
Що несе людям мир від століть.
Народився ж бо Він!
Шепчуть всі: „Божий Син...”
Славлять в голос один:
„Мати і Син...”
„Мати і Син!”
Тільки ти
у тюрмі
Де в якійсь
темноті,
У холодній чужій стороні,
Все ще ждуть там своєї Зорі.
Ключем ми, як один:
„Хай прийде Божий Син,
Дасть їм волю, бо Він
Божий Син...
Божий Син!”

Мейнлуд, грудень 1978 р.

УНС ПРИДБАВ В ГРУДНІ 373 ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА 1,750,000 ДОЛ.

Джерзі Сіті, Н.Дж. — 3 Організаційного Відділу УНС інформують, що секретарі і інші відділові урядовці в грудні придбали 373 нових членів, забезпечених на 1,750,000 доларів. Були сподівання, що в грудні Головна Канцелярія УНС одержить по традиції понад 400 аплікацій нових членів, але неспадати в історії Америки морози та снігові в західних степах перешкодили відвідинам проспектів. Тому придбання тих 373 нових членів й забезпечення на таку високу суму слід зарахувати до успіхів.

Найбільше нових членів придбав секретар 341-го Відділу у Віндзорі, Онт., мр Володимир Литвинський, а саме 16, секретарка 25-го Відділу Квітка Стецюк придбала 14 членів, секретар 368-го Відділу Андрій Маринюк в Маямі, Флориди, придбав 13 членів. По 11 членів придбали

голова Контрольної Комісії і секретар 445-го Відділу мр Іван Геврик і секретар 466-го Відділу Петро Крутиголов, 10 членів, забезпечених на 260,000 доларів, придбав секретар 34-го Відділу в Ричмонді, Вірджинія, інж. Лев Блонарович. По дев'ять членів придбали секретарки 37-го Відділу Ольга Осередчук і 347-го Відділу Дарія Цапар. Головні радники і секретар 94-го Відділу Роман Татарський придбав вісім членів. По сім членів придбали секретарі: 59-го Відділу, Тарас Сливинський, 360-го Відділу Йосиф Гаврилук і 379-го Відділу Василь Семків. Також сім членів придбала до 293-го Відділу бувша довголітня заступниця головної передсідниці, а тепер почесний член Головного Уряду Марія Душник. Слід згадати, що М. Душник по традиції приєднує кожного року найменше 10 членів. По

шість членів придбали: секретар 32-го Відділу мр Володимир Яци і секретар 283-го Відділу Григорій Гаврилук. По п'ять членів придбали головний радник і секретар 161-го Відділу Андрій Джула, секретарка 155-го Відділу Лоренс Фединшин і секретар 200-го Відділу Іван Пригода. По чотири члени придбали урядовці 11-го відділів, а саме: Марія Кульчицька — 8-й Відділ, Константин Хільченковський — 10-й Відділ, Ярослав Билень — 17-й, Іван Бліха — 42-й, Ярослав Лесюк — 133-й, Ульяна Дячук — головний касир УНС, 134-й, інж. Іван Скіра — 153-й, Леон Гардин — 206-й, Михайло Бобер — 235-й, Петро Аркотин — 261-й, Іван Чопко — 271-й, Йосиф Хома — 383-й, Марія Нечай — 403-й і Іван Павлюк — 500-й.

По три члени придбали урядовці дев'ятьох відділів, а саме: головний радник Володимир Квас — 88-й Відділ, Юрій Юрків — 130-й, Тимко Бутрей — 164-й, Михайло Юзєнів — 194-й, Степан Приймак — 217-й, Василь Пастушок — 231-й, Михайло Крика — 237-й, Олександр Скибський — 285-й і Евстахія Мілянчик — 450-й. Слід згадати, що поважне число відділових секретарів і інших урядовців придбали по два чи одному членові, які є забезпечені на високі суми.

Всім заданим і незгаданим поіменно союзницям Організаційний Відділ УНС висловлює ширшу подяку за віддану працю для розбудови братської української установи — Українського Народного Союзу. Не зважаючи на всякі перешкоди, зв'язані з святочинним обов'язком супроти родин, беззаступних рабунків, а до того нечувану зиму, (Закінчення на стор. 4)

ЗАКЛИК ДЕНЬ 12-ГО СІЧНЯ — ДЕНЬ СОЛІДАРНОСТІ З УКРАЇНСЬКИМИ ПОЛІТИЧНИМИ В'ЯЗНЯМИ В СССР

Ідучи за закликом українського політичного в'язня-патріота Вячеслава Чорновола відзначити день 12-го січня як День солідарності з нескореною Україною, зокрема з тими, що караються в радянських тюрмах і „психушках”, звертаємося знову до батьків української молоді, до самої молоді і всього українського громадянства в ЗСА відзначити день 12-го січня 1984 року одностайно голодівкою та зовнішньою акцією. В такий спосіб ми у вільному світі прилучимося до тих, які в ім'я любови батьківщини віддали все для неї. Тому закликаємо, щоб:

- батьки і виховники пояснили молоді причину відзначення цього Дня Солідарності;
- перевести День Солідарності у можливий в даних обставинах формі: голодівкою, відмовленням собі примисностей, відповідно пропагандою у своєму оточенні тощо;
- вияснити у своєму довідці причину такого способу відзначення Дня Солідарності;
- заохотити українську молоді, і все українське громадянство включитися в цю акцію;
- самим писати листи і попросити молоді писати цього Дня листи до преси, сенаторів, конгресменів, стейтсменів законодавців і до Білого Дому, звертаючи увагу на важливість цього Дня. А ця важливість полягає в тому, що українські політв'язні жертвують своїм життям в обороні національних, політичних, релігійних і людських прав;
- писати листи з побажаннями для українських політичних в'язнів і вислати їх копії як знак протесту на адреси офіційних представництв Советського Союзу в ЗСА.

У тому важливому часі, коли вся українська спільнота вільного світу відмічує 50-ті роковини Великого голоду в Україні, закликаємо українську молоді, батьків і все наше громадянство прилучитися в день 12-го січня до запропонованої акції Дня Солідарності, доклавши нашим сестрам і братам в Україні, що вони не самі в їхніх змаганнях за волю і справедливість для нашого нескореного народу, а вільному світові довести до відома, що найбільшим ворогом людства є комуністична Москва.

Крайова Пластова Старшина
Крайова Управа СУМ — Америки
Крайова Рада ОДУМ

Відзначать День Солідарності у Філадельфії

Філадельфія. — Філадельфійський Комітет Оборони Національних і Людських Прав України влаштує у четвер, 12-го січня 1984 року, о год. 7:30 вечора День Солідарності з українськими політичними в'язнями, який відбувається у приміщенні Конгресової залі, при 6-й і Честнат вулицях, де була підписана декларація американської незалежності.

У програмі беруть участь конгресмени Лоренс Кофлін, Сестра Гальорія, Джером Шеста, д-р Ніна Строката-Караванська, тріо бандуристів з Філадельфії. Інформація про дохід та транслювання можна одержати, телефонуючи до Ульяні Мазуркевич на число: (215) 782-1019; або до Христини Сенік на число (215) 493-1692.

Більш будинку, де відбуватиметься День Солідарності, можна буде безкоштовно ставити авта на вулиці після 6-го год. вечора.

Сирія іде на поступки

Вашингтон. — Офіційні представники Адміністрації президента Рональда Регена повідомили в середу, 4-го січня, республіканським лідерам Конгресу про те, що дипломатичне і військове положення в Лівані виявляють деякі позитивні тенденції, і вони попросили цих лідерів стримуватися від різких дій, які могли б пошкодити цій тенденції.

У зв'язку з позовами нового положення в Лівані МекФарлей назвав такі головні точки:

- Безпека морської піхоти збільшена. Деяка частина контингенту ночує на прибережних кораблях, інші мають міцні підземні бункери.
- Ліванська армія, яка тепер складається з шістьох бригад, буде збільшена до 10 бригад і зможе контролювати більшу територію.
- На переговорах у Женеві в листопаді минулого року воюючі фракції Лівану визнали президента Аміна Гемаля як лідера переговорів. Ці переговори будуть продовжені.
- Евакуація Ясіра Арафата та його частини палестинських партизанів з Тріполі у північному Лівані поклали на дипломатичну діяльність в цій країні.
- Звільнення Сирією подонного американського летуна Роберта Гудмена може відкрити можливість дальших переговорів між Вашингтоном і Дамаском.
- Виведення морської піхоти вже тепер могло б зродити невірні істрах арабських країн-доброзичливців, що ЗСА не захистить їх від нападу Ірану.

Представник Державного департаменту потім сказав, що американське посольство в Бейруті має інформації від ліванського уряду про те, що переговори між воюючими фракціями можуть у найближчому майбутньому принести деякий успіх.

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шулі у своїй поїзді до Стокгольму, зупинився 15-го січня в Лондоні і зустрінувся з прем'єр-міністром Великої Британії Маргарет Тачер. 19-го січня, тобто вже після офіційних розмов у Стокгольмі і може навіть зустрічі з міністром закордонних справ СССР Андрієм Громиком, Шулі розмовлятиме з офіційними речниками Норвегії під час офіційних відвідин Осло. У Швеції державний секретар зустрічатиметься також з міністрами закордонних справ Північно-Атлантичного Союзу (НАТО).

ЗАСТУПНИК СЕКРЕТАРІА Департаменту оборони Пол Терзези зупинився в своєму поїзді після того, як йому закинули, що він передав деякі інформації корпорації, у якій він раніше працював, іншим зацікавленим особам, ще перед тим, як він прийшов працювати до Пентагону. Президентів Рональду Регену Терзез заявив, що він не почуватиметься до жадної вини, але не хоче, щоб з цього приводу Адміністрація мала будь-які клопоти.

ЗАВДЯКІ ПРИТОМНОСТІ і скорій реакції пілота не дійшло до великої летунської катастрофи на Флориді у якій могло загинути біля 496 осіб, які знаходилися на двох літаках лінії Пан-Америкен і летіли в різних напрямках. Адміністрація повітряних летів переводить тепер слідство чому авіаційна катастрофа в Маямі дозволила обидвом літакам рівночасно знизитися на 37,000 футів. Один з них летів з Лондону до Маямі, а другий з Нью Йорку до Сейт Мартін на Карибських островах. В околиці Маямі у віддалі 600 футів пілоти зорієнтувалися, що летять один проти одного. Один з пілотів повернув літак круто наліво від літака, який, як йому здавалося, летів просто на нього. Двох контролерів на міжнародному аеродромі в Маямі було негайно звільнено з праці аж до закінчення слідства.

ПОЛІЦІЯ В НЬО ЙОРКУ арештувала чотирьох членів так званої Жидівської оборонної ліги, які силою вдерлися до бюро сенатора Джана Гленна, кандидата на президента від Демократичної партії, і почали „господарити” за своєю улюбленою. Усіх членів загалом Ліги було в бюрі сенатора 12, але вісім покинули його, як тільки з'явилася поліція; інші вважали, що треба ставити спротив арештві, може, навіть тому, щоб покласти на сторінку ньюйоркських щоденників. Члени Ліги домагалися від Дж. Гленна, щоб він зайняв становище до проблем на Близькому Сході і закинув думку про підтримку палестинців, зокрема Палестинської Визвольної Організації Ясіра Арафата.

У СВІТІ

ШВАЙЦАРСЬКІ СУДОВІ ВЛАСТІ обвинуватили в середу, 4-го січня, газету „Блік” в порушенні законів про мораль своїм опублікуванням заборонених сексуальних повідомлень. Це обвинувачення є першим від часу введення закону про заборону порнографії та проституції, який вступив у силу 1-го січня цього року. В іншому випадку відносно подій у Швейцарії, швейцарський парламент відкинув кандидатуру першої жінки до правлячої федеральної ради. Жінки Швейцарії назвали цей день 7-го грудня „чорною середогою”.

СОВЕТСЬКИЙ СОЮЗ продовжує холодно відноситися до відновлення переговорів про зменшення кількості ядерної зброї. Міністер закордонних справ СССР Андрій Громико повторив у середу, 4-го січня, советське становище, заявляючи, що Захід намагається збаламутити громадську думку тим, що власні „нічого особливого не трапилося” в Женеві на переговорах про зменшення кількості ядерних ракет середнього засягу, і вважають, що Советський Союз повернувся за стіл переговорів. У своєму виступі в Кремлі Громико залишив мало надій на компроміс. Він знову нагадав рішучу заяву советського лідера Юрія Андропова, зроблену 24-го листопада, на другий день після зривання переговорів у Женеві. Громико виступав на прийнятті в честь східнонімецького міністра закордонних справ Оскара Фішера, який прибув до Москви на офіційні переговори з советськими лідерами.

МУСУЛМАНСЬКІ ПОВСТАНЦІ продовжують щоденну боротьбу проти маріонеткового просоветського кабульського режиму Бабрака Кармала. В Кандагарі, другому по величині місті Афганістану, повстанці заатакували 22-го грудня головну квартиру урядових військ, убивши понад 30 урядових воєнків. Західні дипломати повідомляють, що місто Кандагар можливо є єдиним містом, де боротьба ведеться кожного дня і не втихала за всю чотирирічну окупацію Афганістану советськими військами. Повідомлення говорять, що контролю уряду в цьому місті зведена до нуля. Повстанці мають навіть свої власні суди в околицях Кандагару.

ЗИМОВІ БУРІ та снігові приливи до Європи і бушують уже третій день. Офіційні повідомлення з країн Західної Європи говорять, що в багатьох місцях перерваний транспорт, електропередача, щонайменше 14 осіб загинули.

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00
UNA members \$1.25 a month. Change of address — \$1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає собі право вилучати матеріали, які порушують моральні принципи. Незадоволення матеріалів повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши задовідкову коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00. Для членів UNA \$1.25 місячно. За кожну зміну адреси — \$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

У свято родини, добра і любови

Здається ні одне свято у році не має такого сильного родинного характеру, як Різдво Христове. Причиною тут, любонь, наша традиційна Свята Вечера, якої в інших народів або взагалі немає, або вона не так святочно проходить, як у нас.

І треба з радістю ствердити, що саме цей родинний характер нашого Свят-Вечора ми заховаємо досі, не зважаючи на змінені обставини та на модернізацію, як навіть закінчення не одного із наших традиційних українських обрядів. Навіть не дивлячись на постійний поспіх, на наше розсіяння по світах, на віддалі — у цей один винятковий вечір ми у подавляючій більшості засідаємо в родинному колі до Святої Вечері в спокої, повазі, з любов'ю та теплом до своїх найближчих. Не бракує в нікого ані кулі з побажаннями, ані порожнього місця для неприємних, ані немирної української коляди.

Як затишно і добре мати можливість в цей спосіб зустрітись Різдво Христове.

Тільки у тому затишку та родинному теплі ми часто замикаємося психічно у чотирьох стінах, ми стаємо егоїстами і турбуємося лише тим, що ось тут біля нас все за чим можна сягнути рукою. Ми клопочемося підготовкою Святої Вечері, придбанням грибів, кулі, подарунками для дітей, очима побутовими справами, що хоча допомагають до святочного настрою різдвяних днів, але ніяк не є їхньою суттю. А відтак радімо радістю дітей, внуків, згадуємо разом померлих, гроби яких можемо одночасно відвідати, і так святкуємо.

Чи не накладаємо ми, однак, собі наочників, немов ті коні, що їх скерували і їхати прямо одною дорогою?

Чи маємо право в цей час думати лише про своє найулюбленіше, про свою лих родину?

Десь там, на нашій не своїй землі, зустрічають також Різдво Христове, але як інакше, як ми це робимо. Коли і співають колядки, коли і відвідують церкви, коли і сідають в колі найближчих до Святої Вечері, напевно не так спокійно, безжурно і радісно, як ми.

Але що головне, в не одній українській родині це свято ніяк не може бути справді родинним. Там немає порожньої тарілки для тих, які вже відійшли у кращий світ, а порожня тарілка (якщо така є) символізує частіше тих, що поновлені не можуть бути зі своєю родиною у цей святочний час. Чи уявляємо ми тут, скільки порожніх тарілок залишається там для батьків родин, для матерів, для братів чи сестер? Скільки українських родин розділених, знижених, зраних довгими роками розлуки через арешти, заслання і еміграцію?

Здається, ми не здаємо собі з того ніяк справи, або стараємося приспати свою совість. Ідуть роки за роками, а обставини в Україні зовсім не змінюються, хіба може на гірше, а не на краще. Щораз більший утиск на одержимих оборонців української істини, щораз більша русифікація, нові продовження кар заслання, концтаборів, переселення з України. А в парі з тим щораз більше пошарпаних, розділених родин; щораз більше дітей, що не знають своїх батьків, що не знають батьківського тепла і не знають, що таке родинне свято, як ось Різдво Христове.

Ідуть роки за роками, а ми тут, у нашому затишку, щораз менше про тих, що "там", пишемо, говоримо, думаємо. Щораз менше наша турбота молоді, наші діти і внуки розуміють, що це значить бути позбавленим найдорожчого скарбу життя — родинного тепла. Бо ми дали своїм дітям тепло повними пригоршнями, як і дали матеріальний добробут, але не навчили думати також про інших.

Деякі американські часописи прийняли вже за свою традицію проголошувати щорічно "Чоловіком року". Відомий американський тижневий журнал "Тайм" з 2-го січня 1984 року приніс на заголовній сторінці кольоровий світлий портрет Рональда Регена й советського диктатора, голови компартії СРСР і президента ССР Юрія Андропова. — Як вони обидва стоять звернені один до одного — спинами. У вступному, "Листи від видавця" читаємо, що "Тайм" вибрав обох їх — Рональда Регена і Юрія Андропова — як "Мужів року", при чому пояснює, що "Тайм" завжди вибирає таких людей, які собою і своїми ділами займають впродовж минулого року найбільше місце у пресі. Цей підхід не дуже переконаливий. Давати собою і своїми ділами якнайбільше матеріалу для преси — не мусить покриватися з історично-політичними та етичними вартостями даних постатей.

Ось, наприклад, куди переконливіший критерій, що його прийняв інший поважний американський тижневий ілюстрований журнал — "Ю. С. Ньюс енд Ворлд Ріпорт". Він визнає за "Мужем року" безсмертного американського морського піхотинця, який опинився в Лівані, висланий командуючою для мало йому відомих політичних цілей й став предметом ненависті фа-

О. С.

„УКРАЇНЬСЬКА ЛЮДИНА РОКУ“

натичних ворогів Америки і Ізраїля. Він, той сирійський молодий вояк, став предметом стрілянини скритих за віком довідкових будинків чи з позо якогось запаркованого авто анонімних снайперів; він став предметом фанатичних терористів, які методом самогубних японських "камікадзе" жертвують собою, щоб тільки вбити якнайбільше отаких американських вояків. Єдиною виною тих вояків є те, що вони є лояльними патріотами своєї батьківщини і здисциплінованими морськими піхотинцями, що слухають наказів, не втручаючись в політичні причини, які спричинили пересування його до чужої заархівованої, просяканої терористами близькосхідної країни. Цей вояк морської піхоти у Лівані є наче символом патріотизму, який диктує жертвувати своє життя для добра батьківщини, а що є її добром чи злом, — про це має рішення державна влада на чолі з Президентом, який є верховним командантом всіх збройних сил США.

Вибір отакого "Мужа року" — зрозумілий, логічний, справедливий. Зате ставлення знаку рівності між Рональдом Регеном і Юрієм Андроповим, хоч вони обернені один до одного спиною, ставлення їх на одну дошку хоч би тільки тому, що про них "найбільше писали", — не переконує. Бо ж Рональд Реген — лідер вільного світу, голова тієї великодержави, де панує така свобода, яка дозволяє ворогам демократії ту свободу використовувати, нею зловживати для підірвання демократії. Лідер такої великодержави — це антипод диктатора імперії, яка прийняла за принцип — аморальність і безетичність та "право" користуватися всіма способами, включно з обманом, брехнею, в'язненням і терором, якщо воно тільки в очах олігархічної провідної кліки доцільне для збереження імперії з її мейсійною амбіцією "угрожити" вільний світ.

Кого ж би українська вільна преса, йдучи за прикладом американської, вибирала за "Людину року"? Критерій — збагачування собою і своїми ділами сторінки преси, тут рішуче ні при чому.

Українською "Людиною року" повинен бути безсмертний — як отой сирійський американський вояк морської піхоти в Лівані — засланиць до одного з советських "Гу-Лагів", жертва московської більшовицької державної системи, яка переводить політику геноциду в полярний України. Вибрати когось з-посеред отих тисяч жертв поіменно — дуже

трудно. Список тих жертв щораз довший.

Подас ті імена редагований Надією Світличною "Вісник репресій в Україні", стежити за кожним новим жертвою Осип Зінкевич у "Смолюскі"; цікавиться процесом перетворення української нації в один "радянський народ" з російською мовою і культурою інститут "Прогноз"; в останньому часі почав видавати вартісні твори, присвячені жертвам советської системи, тижневик "Українські Вісті" в Дітроїті. Це справжні фахівці проблеми переслідування українства в Україні. Можна здогадуватися, що й ці фахівці погодяться, щоб нашою "Людиною року", минулого 1983 року, був безсмертний мужчина чи жінка — жертва імперського режиму, жертва тому, що це була власне українська людина. В українському пресі в СРСР була про такі окремі жертви щонайменше згадка про вироки за забраною суду над арештованим українською людиною, "небезпечною" для режиму. У вільній українській пресі теж небагато про кожного чи кожну з них писали.

Тому критерій "Тайму", що треба вишанувати тих, які давали собою матеріал для преси, — нам, українцям, не підходить. Нашою "Людиною року" є мученик чи мучениця за гріх приналежності до української нації.

Важлива ділянка мовознавства — рецензії займають значне місце в журналі зокрема в його початкових річках, наприклад, В. Волицького, К. Кисілевського, Р. Вереса, Галини Семенюк, і інші.

Матеріал "Слова на сторожі" доповнюють некрологи, хроніки, листування редакції з читачами, звіти з життя Товариства Плекана Рідної Мови тощо.

У цілому журнал "Слова на сторожі" виконав важливу роль у ділянці української мови й мовознавства; як такий він успішно протиставився дисоветським виданням цього типу, наприклад, "Українська мова і література в школі", а якщо йдеться про диспору, то треба це з признанням зазначити, "Слова на сторожі" — це єдиний рідиномовний журнал етнічних мовин у Канаді. Його важливість тим більша, що, як досі, він не отримував ніяких підмог з багатокультурних фондів Канади чи українських фондів і установ.

Для зацікавлених подаємо адресу видавництва: "Word on Guard", 911 Carling Ave., Ottawa, Canada K1Y 4E3.

Ольга Войценко

„СЛОВО НА СТОРОЖІ“

наведено багато доказового матеріалу на повноту тому й тому цей журнал є констатуючим довідником щодо, радянської мовної політики в теоретично-програмовому, культурно-науковому та політично-практичному аспекті. Іншими словами двадцять дотеперішніх річків "Слова на сторожі" є демаскуванням антинародної й антинаціональної, мовно-центристичної русифікаційної політики теперішньої більшовицької самодержавії СРСР.

Якщо йдеться про українську мову в діаспорі, то тут на перший план в журналі висунуто проблему її збереження. Крім далекоїдучих закликів-посланий церковним ієрархіям, як Митрополита Іларіона (Огієнка): "Рятуйте нашу еміграцію від мовного винародолення" (ч. 4), Митрополита Максима (Германюка): "Рідна мова — Божий наказ" (там же) на сторінках "Слова на сторожі" порушено безліч проблем збереження, продовження й розвитку української мови у вільному світі. Так, наприклад, проф. К. Біда, перший президент Товариства Плекана Рідної Мови, писав у 1965 році:

"Активна постава до питання української мови повинна стати одним з головних постулатів сучасного українського покоління в вільному світі... Для великих національ-

ніть, привернули увагу начальства і незабаром покликано його в склад делегації спеціалістів, які на припоручення російського уряду виїхали до промислових осередків Західної Європи вивчати нову технологію та організацію металургійного промислу.

Після повернення у Київ він здав з відзначенням іспити ад'юнкта і в нагороду отримав стипендію на довідно практику у найславнішого на той час професора Обергоффера у Вроцлаві. Тут застав його вибух Першої світової війни.

Коли в наслідок цієї війни відродилася польська держава, його польські колеги з київських студій (м. ін. пізніший міністр Войхес Сьвєтославський) запросили працювати на Політехніці в Варшаві (1920-1921). Тут дався знати як злібний педагог і організатор. Коли в 1922 році покликали в Гірничій Академії у Кракові до життя металургійний факультет, йому запропонували очолити катедру металургії та металургії. З властивою собі енергією підірвав співпрацівників, складав програму занять, комплексував технічне устаткування лабораторії, яка часом стала одним із кращих наукових осередків Польщі. В 1927 році вчений отримав звання доктора технічних наук. Спеціально цікавив його процес навулення заліза, який окреслювало тоді назвою "дементалізації заліза". Цій темі присвячена була м. ін. його дисертація. Хоча при сьогодинньому рівні техніки процес цей вважається перестарілим, але значення його праць в тому, що звернули вони увагу науковців на дифузію, як на підставний механізм кінетичних перемін в металах і поклали підвалини під розвиток новітніх теорій. В роках 1925-31 вчений детально розробляв авиаци дифузії азоту, бору, цинку, кременю, титану і хрому в залізі та в деяких інших металах.

Водночас в Гірничій Академії під його керівництвом були ведені пошуки розв'язок для конкретних питань, які ставив перед наукою промисл — піднесення металургійного виробництва, особливо якості всякого роду зварювання. Тоді ж вчений працює над і-м томом своєї праці "Металознавство", яка появилася друком в 1930 році і отримала дуже прихильну оцінку, також у закордонній спеціальності. Після цього був обраний членом-кореспондентом польської Академії Наук, в 1933 році визначений Золотим Хрестом заслуги. Приймають його

Михайло Стафіняк

Лемківський різьбар

Різьба на Лемківщині має свої давні традиції. Мистецькі твори, виконані в дереві, улюбленому матеріалі народних мистців, прикрашували церкви, хати та часто вітали подорожніх на крутих гірських дорогах. Прив'язаність лемків до дерев'яних різьб зберігається до нинішнього дня. Форму народних різьб з усією її тематичною різноманітністю використовували також і сьогодинні народні та професійні мистці.

Одним з тих лемківських мистців-різьбарів, які є вірні лемківському стилю, є Михайло Стафіняк. Він народився на польських західних землях, в місцевості Бруйше, куди були перенесені його батьки з західної Лемківщини, з села Брунари, Горлицьчина. М. Стафіняк закінчив мистецьку школу в Закопаньї, де був учнем відомого в Польщі

українського різьбяр Григорія Пенчука.

Молодий мистець М. Стафіняк розпочав свою життєву кар'єру, виконуючи твори здебільшого релігійного характеру в традиційному народному стилі, надаючи своїм працям сильний мистецький вплив, чим привернув увагу широкого кола громадськості; протягом останніх кількох років він брав участь у шістьох виставках в різних містах Польщі. У висліді цього отримав багато замовлень на різьби в Божих храмах. Його різьба "Розп'яття" експонується в костелі в Бруйшах, а до української церкви в Тшебяткові (Кошалінщина) він вирізьбив вітарт. Слід додати, що цю церкву вмалював мистець Юрій Новосільський, професор Краківської Академії Мистецтв. (Закінчення на стор. 3)

Мандрівка ялинки

У звичаях стародавнього християнського Риму знаходилося гадки про різдвяну ялинку вже у III столітті після народження Христа. У книжці, виданій у німецькому місті Штрассбурзі в 1646 році, є згадка про прибрану, хоч не ілюміновану різдвяну ялинку, а в черговому пісестолітні звичай різдвяної ялинки перейшов через ріку Райн у 1700 році й поширився по тодішній Німеччині, але ця ялинка вже мала на собі свічки.

У Фінляндії різдвяні ялинки були відомі в 1808 році в Данії — в 1811, в Норвегії — в 1828, а у Швеції — в 1817 році.

В Англії перше Різдво Христове з ялинкою було в палаті королеви Вікторії в 1841 році. Започаткував той звичай на королівському дворі чоловік королеви Вікторії принц Альберт, який привіз його з Німеччини.

До Америки звичай різдвяної ялинки потрапив завдяки молодому німецькому хлопцеві, який прибув сюди в 1847 році. Той хлопець на ім'я Август Імгред приїхав у гості до свого брата, який уже був жонатий і мав двох дітей. Август хотів справити цим дітям несподіванку на Різдвяні свята і пригледив для них прибрану ялинку.

Українські фільми — нова жертва русифікації

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Русифікація українського культурного життя в Україні поступає вперед і щораз більше бачиться її наслідки в кожній культурній ділянці.

Після русифікації наукових видань, які тепер, хоч підготовлювали Академією Наук, в подавляючій більшості появляються в російській мові або у двох мовах. Цей процес поширюється на інші ділянки.

Як подає журнал "Україна", тепер більша частина фільмів, які продукуються в Україні, накручують в російській мові, а головні ролі в них фільмах грають російські, а не українські фільмові артисти.

Найкращим доказом є недавно випущений у студії ім. О. Довженка фільм про

життя і сценічну славу відомої української співачки Соломії Крушельницької п. н. "Повернення Баттерфляя". У цьому фільмі, який накручений в російській мові, головну роль української співачки грає молодосіська артистка з Ленінград Олена Сафонова; роллю Соломії як малої дівчинки грає також російська Катерина Казанцева, а Соломію Крушельницьку у пізніших літах грає латишка Аніра Лієдскалліна.

Це не є перший раз, що ролі славних українців відіграють росіяни. Раніше випущений у ті самі кіностудії фільм про життя поетеси Лесі Українки п. н. "Іду до тебе" має також у головній ролі росіянку з Москви Аллу Демидову.

також в члені науково-технічного товариства в Англії (Iron and Steel Institute of Metals) ІЗСА (American Society of Metals). Від 1923 року є почесним членом Verein Deutscher Eisen Mittenleute. Бере активну участь в працях Міжнародного Конгресу Шахтарів та Металургів в Бельгії (Льєж) в 1930 році. Міжнародного Конгресу Металургів в Парижі в 1935 році. Міжнародного конгресу продуктивних режисерів у Дюссельдорфі в 1937 році, Конгресу Промислових Хімії у Франції (Нансі) в 1938 році, Конгресу ливарників у Лондоні в 1939 році — читав доповіді та очолював польські делегації спеціалістів.

У 1928 році переїхав з сім'єю на Шлезьк до праці в промислі. Тут реалізує ряд нових технічних концепцій, метою яких є поліпшення якості сталей та припіння виробничого циклу. Під його керівництвом успішно розвивається Дослідницький інститут туги Байльдон у Катовицях, а кількість і важливість завершених праць дає початок видавничій серії "Праця дає чисті Байльдон". Автор поміщуваних тут праць є переважно сам вчений, або допускає до співпрацювання своїх дипломантів з Гірничої Академії, з якою надає співпрацю, затримуючи пост професора. Доїзди до Кракова, все це життя на колесах було великим обтяженням, але як педагог з покликання, він притримувався, засади, що обов'язком вченого є шукати учнів і передавати їм ефекти своїх надбань — естафету в розвитку техніки.

За період 1922-32 років у Гірничій Академії виконано в його катедрі 44 дипломні інженерські праці та одну докторську. Співпраця з ним відкрила не одному з молодих дипломантів дорогу до власної кар'єри. Ще сьогодні зустрічаємо на керівних посадах металургійного промислу та технічно-наукових інститутів в Польщі працівників, які своєю фаховою дорогою розпочинали під його керівництвом.

У 1937 році після появи 3-го тому "Металознавство" залишилася на довгі роки після 1945 року основним підручником студентів металургійного напрямку. Її вартість для

(Продовження на ст. 3)

Різдвом Христовим і Новим Роком та Їв'ятим Йорданом

Різдва Христового і наступаючого Нового Року Управа Інституту Дослідів Волині і Товариство „Волинь” у Вінніпезі

цією дорогою передає наші традиції та повні братнього
серця побажання всьому найкращому Членству та всім
Братам і Сестрам Волинської Землі, Церковному і Націо-
нальному Проводові і всьому нашому НЕСКОРЕНОМУ
НАРОДОВІ —

Христос Родився!

З нагоди Різдва Христового і Нового Року 1984-го

широкосердечно вітає і бажає Божого Благословення Блаженнішому Патріарху Йосифу,
Святому Синодові Єпископів Української Помісної Католицької Церкви, Духовенству
і Вірним та Всім Українським Християнам доброї волі, особливо Українському Народові на
Рідних Землях

Христос Родився!

Славте Його!

Старшина Союзу Українських Католицьких Братств і Сестрицтв в Америці

Василь Маркус, голова

Олена Галадза, писар

Роман Данилович, Юліан Колтун, Ярослав Кривак, Роман Дубко — члени

Спогад...

(Закінчення зі ст. 2)

польської науки ще і в тому, що автор вдало сполучував
ряд технічних термінів, багачучи тим самим технічний
словник, що з призначенням відмічалося в рецензіях. Праця
стала укоронуванням життя вченого.

Бібліографія його праць нараховує 140 позицій, з чого
23 появилось у формі книжковій, решта була поміщена на
сторінках технічних журналів польських, англійських,
німецьких, французьких та українських (записки Матема-
тично-Природничо-Лікарської секції НТШ у Львові).

Невичерпний віталізм, ентузіазм для улюбленої
праці, солідне фахове знання, незаперечна наукова інтуїція
примували навіть конкурентів хилити голови перед
цією непересічною людиною. Від своїх студентів вимагав
багато, але був для них завжди по-батьківськи добродуш-
ний і справедливий, запрошував у свою хату, дозволяв
користатися з власної бібліотеки. Тому студенти горнулися
до нього. Особливо не щадив ні часу ні труду, коли йшлося
про студентів-земляків. У роках економічної кризи
ангажував увесь свій авторитет, щоб допомогти їм
влаштуватися на роботу, а то і допомагав їм матеріально.
Хата його була завжди гостинно відкрита не тільки для
студентів Гірничої Академії, бували тут і „підкормлюва-
лися” в кухні дружини) і молоді адепти медицини, музики і
мистецтва. Брав участь в громадському житті Кракова і
Львова, дружив з проф. Ів. Зміньським і проф. Б. Лепким.
Був дійсним членом Наукового Товариства ім. Шевченка.

На цьому згасли спогади дочки професора. В
мої пам'яті залишився образ стрункої, високої постаті
символологічного уже тоді професора, який при усіх своїх
зайняттях знаходив час погугорити зі мною, дитиною, коли
забігала я до їх гостинної хати.
Усі життєві оглядення не охоронили його від жорсто-
кої долі. Помер, дуже далеко від родини, 2-го вересня 1949
року.

Михайло...

(Закінчення зі ст. 2)

„Вертеп” Михайла Стафіняка

Тепер мистець М. Ста-
фіняк різьбить вітвар для
польського костела в Но-
вограді Добжанському та
приготовляє погруддя Та-
раса Шевченка для Коша-
ліна.

На виставці в галерії
„МАЯНА” в Нью Йорку (21
Схід 7-ма вул.) експонують-
ся його шість різьб у дереві;
всі присвячені релігійній
тематичі ці праці дають
змогу хоч трохи відчутти

творчу індивідуальність
мистця.

Михайло Стафіняк на-
лежить до тих мистців, які
йдуть за своїм художнім
покликом і служать україн-
ській громаді, допомага-
ючи зберегти та продовжу-
вати існування національ-
ної мистецької традиції.

(МД)

Значення Musicus Bortnianskii

До помітніших подій ку-
льтурного характеру в 1981
році на території Торонто
можна б зарахувати поста-
влення молоді організації, яка
з бігом часу стала відомою
як Musicus Bortnianskii. Ця
нова в нашій громаді нау-
ково-музична організація
поставила метою своєї пра-
ці виконувати й поширюва-
ти не тільки серед українсь-
кої громади, але й серед
ширших музичних кіл чужо-
ного світу твори українсь-
ких композиторів, класиків
18-го і 19-го століть. Ми
бажасмо здійснювати нашу
мету паралельно з західно-
європейською музикою. Уже
сама назва організації Mu-
sicus Bortnianskii акцентує
дуалістичний характер на-
шої мети, а саме: поєднання
цих двох різних світів, Схо-
ду з Заходом. Сам же Дмитро
Бортнянський, вихова-
нець Глухова, Петербурга і
згодом Італії, а через те доб-
рий знавець музики схід-
ної і західної Європи, у
своїй геніальності зумів зве-
сти елементи цих двох сві-
тів до спільного знаменни-
ка.

Наші початки в червні
1981 року були малопоміт-
ні. Мала група аматорів хо-
рового співу, у головній мі-
рі виконавців творів Борт-
нянського, сходилася і вив-
чала твори переважно класи-
чних композиторів. Збігом
часу кількість співаків збіль-
шувалася. Разом із тим рос-
ло зацікавлення не тільки
серед тих, що бажали співа-
ти, але й серед загалу гро-
мадянства. У червні 1982 ро-
ку ми оформили музичну
організацію хору й оркест-
ри під назвою Musicus Bort-
nianskii (Toronto). До цього
нового музичного колекти-
ву включили себе студенти
факультету Торонтонсько-
го університету, професійні
співаки різних хорів нашо-
го міста й солісти. Тепер
Musicus Bortnianskii (Toron-
to) — це заінкорпорована
урядом музична одиниця,
звільнена від оподаткову-
вання. Організація має свою ді-
рекцію, складену з досвід-
чених людей різних профе-
сій. На протязі року свого
офіційного існування ця ор-
ганізація дала п'ять концер-
тів, кожний з іншою про-
грамою. Крім концертів му-
зики Дмитра Бортнянсько-
го, наш музичний колектив
має у своїм репертуарі твор-
и таких композиторів як
Максим Березовський, Ар-

тем Ведель, Галуппі (вчи-
тель Бортнянського), Ген-
дель, Вівальді, Гайди і Мо-
царт. Останній наш виступ
6-го травня 1983 року в цер-
ві Пресвятої Євхаристії, де
ми відспівали Єрусалимсь-
ку Утреню Митрополита Феодо-
ра, був під патронатом ка-
надського радіо СІБІСІ, яке
зробило звукозапис на стріч-
ці. 26-го березня 1984 року
можна буде почути цю від-
праву Єрусалимської Утре-
ні на хвилях радіомережі
СІБІСІ. Радіо СІБІСІ запля-
нувало зробити звукозапис
на стрічці концертів Борт-
нянського, які передавати-
муться по радіо восени 1984
року.

Улаштувати концерти
— це тільки одна з ділянок
нашої праці, бо не менш
важливими є наші постійні
розшуки творів Бортнянсь-
кого, Березовського й ін-
ших композиторів ХУІІ і
ХІХ століть. Дотеперішні
наші розшуки досить успіш-
ні. Нам пощастило віднай-
ти твори, про які немає зга-
док ні в яких українських ви-
даннях. Хотілося б згодом
видати твори Дмитра Борт-
нянського і Максима Берез-
овського повною збіркою,
бо підсумок пору вони вва-
жаються малодоступними
для виконавців і науковців.

Musicus Bortnianskii пля-
нує продовжувати свої кон-
цертові виступи не тільки на
терені Канади, але концер-
тувати в Європі й на інших
континентах. Плянється
видати платівки з наспіва-
ними творами українських
композиторів, а саме: Борт-
нянського, Веделя, Березов-
ського й інших. Ми продов-
жуємо не тільки науково роз-
шукувати творчість українсь-
ких композиторів з мину-
лих століть, але також чужі
нещільні композиторів, які
розробляли творчість із ук-
раїнською тематикою і з
церковно-релігійними мо-
тивами.

Знаблизенням 1988 року,
року хрищення України,
Musicus Bortnianskii уже
почав робити заходи, щоб у
1984 році видати дві збірки
платівок концертів Дмитра
Бортнянського. До першої
збірки належатимуть 10 його
концертів на два хори, до
другої 35 концертів на один
хор.

Незабаром вийде в дещо
скороченій формі перша
платівка Musicus Bortnians-
kii „Єрусалимська Утреня”
Митрополита Феодора. Про ви-

конання цієї Єрусалимської
Утреї М. Федорів писав,
що Митрополит Філадель-
фійський і єпископ, його по-
мічник, не могли нахвали-
тися хором, „бо зробив на
них глибоке враження своїм
чудовим виконанням з чіт-
кістю і гнучкістю дібраних і
збалансованих звуково і
кольором голосів у цілій
мережі їх голосових ліній”.

Засновник і музичний ке-
рівник Musicus Bortnianskii
Митрополит Максимів закінчив
свої студії диригентури на
музичній факультеті Торон-
тського університету. Ра-
ніше в своїх студіях він одер-
жав ступінь магістра славіс-
тики з того ж самого універ-
ситету. Матуральні роки
провів він в Італії. М. Мак-
симів провадить також цер-
ковним хором при католи-
чській церкві св. Дмитра на
Вестоні.

За короткий час свого іс-
нування Musicus Bortnians-
kii зробив великий поступ і
залишив глибоке враження
як серед української гро-
мади, так і серед певних осіб
канадських музичних кіл
Торонто. Хоч в Америці
Musicus Bortnianskii іще не
мав жадних виступів, над-
ходять із цієї країни пози-
тивні відгуки відносно цьо-
го унікального музичного
ансамблю і його праці.

Така музична організація
як Musicus Bortnianskii ко-
рисна і потрібна нашій гро-
маді, бо дає можливість як
українцям, так і не-україн-
цям дивитися на нас з іншої
перспективи. Правда, існу-
ють серед нашої громади
як тут, у Північній Америці,
так і на інших континентах
різні мистецькі, народні ан-
самблі, що є дуже потрібні
для збереження нашої куль-
тури, мови, звичаїв, історії,
тобто всього, що є українсь-
ке та відрізняє нас від ін-
ших народів.

Наша класична музика,
натомість (будь-якого столі-
ття), належить нам і дру-
гим народам, так само як
класична музика інших на-
родів належить як тим на-
родам, так і нам. Тому така
організація як Musicus Bort-
nianskii повинна існувати.
Вона може хоч частинно
заповнити ту прогалину,
яка вже роками існує серед
нашого народу.

Митрополит Максимів

Нові душпастир і Управа в українській парафії в Маямі

У неділю, 18-го грудня
1983 року відбулись Річні за-
гальні збори Української
православної парафії в Мая-
мі, Флора.

Особливістю цих Зборів
була їх діловитість, уваж-
ність і гармонійність у під-
ході до парафіяльних справ
і проблем. До таких перед-
умовин багато спричинився
наш парох о. протопресві-
тер Степан Білак, широко-
відомий церковний і громад-
ський діяч та непересічний
душпастир.

На протязі майже двох мі-
сяців на пості настоятеля
нашої парафії о. С. Бі-
лак своїм добрим прикла-
дом і вмілим підходом зумі-
в об'єднати біля себе на-
шу парафіяльну громаду і
став її дійсним, ділом і сло-
вом духовним керівником.
Новообрану у праву очо-
лив інж. Леонід Гусак, а в
склад її увійшли: П. Добро-
ноженко, К. Годівська, П.

Гортій, В. Іскрицький, Е.
Дзюбинський, П. Шкляр-
енко і М. Струк. До Контро-
лю комісії були обрані: В.
Салій, П. Горіснко і О. Ва-
лай.

Треба сподіватися, що
при новому складі парафі-
яльних керівних чинників,
праця в парафії набиратиме
нового змісту і нових пере-
спектив.

Учасник зборів

СПРАВЛЕННЯ ПРИЗВИЩ

Автор допису „40-річчя
Дивізії „Галичина” відсвят-
кували у Ньюарку-Ірвінгтоні”
 („Свобода” ч. 3, з п'ятниці,
6-го січня 1984 року), подав
прізвище трьох осіб з ма-
лою помилкою. Має бути
М. Слупчинський, а не О. С.
Непріль. Ред.

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ

моєї Найдорожчої ДРУЖИНИ

бл. п.

АННИ ТИМКІВ

ТА В ЧОТИРНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ
Дорогого СИНА

бл. п.

МИХАЙЛА ТИМКІВ

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ І ПАНАХИДИ

дня 16-го січня 1984 р., о год. 9-й ранку в церкві
св. ап. Петра і Павла, Клівленд, Огайо;
дня 17-го січня 1984 р., о год. 8-й ранку в церкві
св. Покрови, Парма, Огайо.

Чоловік і батько — ВАСИЛЬ ТИМКІВ

Як невідлучний вінок на саїжу могили

сл. п. Зінаїди Костюченко

складасмо 100.00 доларів

на ДІМ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ в С. Бавнд Бр. Дж. Н. Дж.

Родині складасмо глибокі співчуття.
Галина і д-р Р. А. 'ОЧКО

Ділимося сумною вісткою з Ріднею, Приятелями і Знайомими, що в грудні 1983 р. помер
наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО, БРАТ і КУЗИН,
на 75-му році жит'я

бл. п.

д-р МИРОСЛАВ ПОПОВИЧ

ЛІКАР

син бл. п. проф. Дометія Я. Антонія Попович

ПОХОРОН відбувся в Івано-Франківську, Україна.

У глибокому смутку:

ОКСАНА — дружина

КВІТОСЛАВА — дочка з ріднею

РОМА — дочка з ріднею

сестри:

ОЛІМПІЯ ВАСЬКІВ з ріднею

МЕЛАНІЯ КРИВОКУЛЬСЬКА з ріднею

ТЕТЯНА БУТОВИЧ з ріднею

МАРТА ОЛІЙНИК з ріднею

бл. п.

ПАРАСКЕВІЯ з МОСОРИВ ШМІГЕЛЬ

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 3-го грудня 1983 року
відійшла від нас у Вічність

наша Найдорожча МАМА і БАБЦЯ

ПОХОРОН відбувся в Рогатині, Україна, 5-го грудня 1983 року.

В Сороковий день СМЕРТІ БУДЕ ВІДПРАВЛЕНА

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА

в церкві св. Юра в Нью Йорку, в четвер, 12-го січня 1984 р. в 7-й год. ранку і

ПАНАХИДА

8-го січня 1984 р., в церкві св. Тройці в Кергонсмон, Н. Й. після Служби Божої.

В глибокому смутку:

син — МИРОСЛАВ з дружиною НАДЕЮ і дітьми ХРИСТЕЮ і ПЕТРОМ

Ближча і дальша Родина в Америці й Україні

THE UKRAINIAN WEEKLY

We give you the WHOLE picture.

dissident news • commentary • politics • editorials • interviews • people • reviews • community news
the arts • scholarship • church affairs • sports • preview of events • special features

Can you afford not to subscribe?

I would like to subscribe to The Ukrainian Weekly for _____ year(s)
(Subscription rates: \$5 per year for UNA members, \$8 for non-
members.)

Name _____ Address _____ State _____ Zip _____

UNA member ☐ yes ☐ no

☐ Payment enclosed ☐ Bill me

THE Ukrainian Weekly

30 Montgomery St. ■ Jersey City, N.J. 07302

Субота, 14 січня 1984 р.

Зала УНДОМ у Ірвінгтоні

140 Prospect Ave., Irvington, N.J.

Початок о год. 9-й веч.

ОСЕРЕДОК СУМА в НЮАРКУ, Н. Дж.

запрошує на

ТРАДИЦІЙНИЙ МАЛАНЧИН ВЕЧІР

Оркестра „ВОДОГРАЙ”

Столи резервовані, тому просимо

своєчасно замовляти в канцелярії

УНДОМ або тел. 372-9856.

Субота, 28-го січня 1984 р.

Коктейль — 6-та веч., Бенкет — 7-ма веч., Баль — 9-та веч.

Оркестра „Червона Калина”

Grand Ballroom — Philadelphia Centre Hotel

1725 J.F. Kennedy Blvd., Philadelphia, Pa.

Товариство Українських Інженерів Америки — Відділ у Філадельфії, Па.

— влаштовує —

БЕНКЕТ І БАЛЬ ІНЖЕНЕРІВ

З ПРЕЗЕНТАЦІЄЮ ДЕБЮТАНТОК

Загальні інформації, зміна адреси,

справи запрошення:

п. Євген Зиблікевич —

тел.: (609) 983-0621

